Prima mea lectură

JESS

CĂȚELUȘA SINGURATICĂ

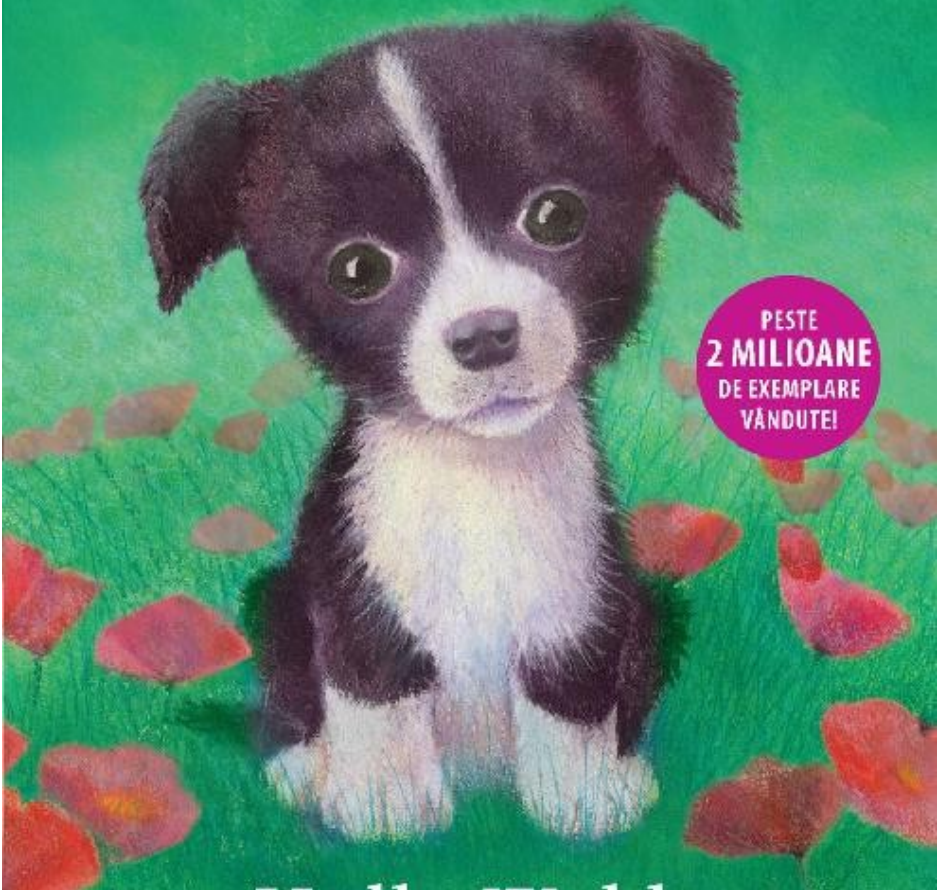

PESTE
2 MILIOANE
DE EXEMPLARE
VÂNDUTE!

Holly Webb

JESS, cățeluşa singuratică

Traducere din limba engleză de

Justina Bandol

EDITURA LITERA

2020

Holly Webb

Jess the Lonely Puppy

Copyright © 2010

Ilustraţii copyright © 2010 Sophy Williams

Ediţie publicată prin înţelegere cu Stripes Publishing Ltd., Londra

Editura Litera

O.P. 53, C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

Jess, căţeluşa singuratică

Copyright © 2020 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii

Redactor: Irina Ilie

Copertă: Andreea Apostol

Tehnoredactare şi prepress: Mariana Dumitru

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

Webb, Holly

Jess, căţeluşa singuratică /

trad. Justina Bandol – Bucureşti: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-1417-9

ISBN EPUB 978-606-33-5163-1

I. Bandol, Justina

82–93–34=135.1

778.534.6

Pentru Robin şi William

Holly Webb

JESS,
CĂȚELUȘA SINGURATICĂ

Ilustrații de Sophy Williams

Traducere de Justina Bandol

Capitolul unu

Chloe râse încântată văzând cum răţuştele se ciondănesc pe bucăţelele de pâine. Era probabil o delicatesă pentru ele, hotărî ea, pentru că nu le dăduse pâine veche obişnuită, ci coaja de la sendvişurile ei cu caşcaval şi ketchup. Probabil raţele nu au prea des ocazia să guste ketchup. Fetiţa se lăsă pe vine pe marginea iazului să le privească. Răţuştele înghiţiră şi ultimele firimituri şi apoi se apropiară de ea, făcând cercuri pe apă, cu speranţa că aveau să mai primească. Erau foarte drăguţe – cafenii în cea mai mare parte, cu dungi şi pete galbene şi penajul foarte înfoiat. Mama lor înota agale prin preajmă, atentă, fără s-o scape din ochi pe Chloe.

Două dintre răţuşte căpătaseră curaj şi înotau tot mai aproape. Chloe îşi ţinu răsuflarea când le văzu că ţopăie stângace pe malul nămolos. Veneau la ea! Ar fi vrut aşa de mult să mai aibă ce să le dea de mâncare! Cea mai îndrăzneaţă dintre ele o ciocăni uşor cu pliscul în vârful adidasului, dar nu păru prea impresionată.

— Îmi pare rău, şopti Chloe, încercând să-şi stăpânească râsul, ca să nu le sperie. Nu mai am nimic!

Brusc, se auzi un foşnet şi răsună un lătrat asurzitor. O căţeluşă alb cu negru ţâşni dintr-un pâlc de trestii şi se năpusti spre Chloe, cât pe ce s-o împingă în lac.

Răţuştele măcăiră speriate şi săriră înapoi în apă, dând iute din picioruşele ca nişte lopeţi, ca să se îndepărteze cât mai repede.

— Ups! Băiatul care venise în fugă după căţeluşă zâmbi strâmb. Scuze, Chlo, Jess te-a răsturnat?

— Nu, aşa stau eu în noroi, îmi place! se răsti fetiţa la el.

Privi peste lac, urmărind răţuştele care se grăbeau să ajungă la apă mai adâncă, departe de câinii prost-crescuţi. Ar fi vrut şi ea să plece cu ele.

Jess se uită şi ea după răţuşte şi lătră fericită în urma lor. Nu mai văzuse asemenea păsări până atunci şi i se păreau foarte caraghioase.

— De ce n-o ţii în lesă? se răsti Chloe la fratele ei, străduindu-se să se ridice în picioare şi să-şi scuture noroiul lipicios de pe şort. E prea mică să se plimbe singură, aşa au zis mami şi tati. Dacă fuge şi se pierde? Dacă se ia la bătaie cu vreun alt câine?

Will dădu din umeri.

— Nu e nici ţipenie pe-aici, Chloe; ce, nu pot s-o las puţin liberă? Nu deranjează pe nimeni.

— Mă deranjează pe mine, ripostă fetiţa.

Ştia că nu se poartă frumos, cu tonul ăsta morocănos şi nefericit, dar îi plăcuse foarte mult să se joace cu răţuştele şi sperase că ar fi putut chiar să pună mâna pe cea mai îndrăzneaţă.

Will oftă şi îşi dădu ochii peste cap, iar Jess, deja plictisită după plecarea răţuştelor, îşi frecă lăbuţele înnoroiate de picioarele lui Chloe, sperând să primească vreo bucăţică din pâinea căreia îi simţea mirosul.

— Ah! Ia-o de aici! scânci fetiţa, smucindu-se într-o parte, cât pe ce să cadă iar în iaz.

Will o apucă de braţ s-o tragă înapoi, dar Chloe îl împinse supărată. Jess începu să ţopăie pe lângă ei, hămăind asurzitor: totul i se părea o joacă.

— Ce faceţi aici? Sunteţi bine? Chloe, dă-te de pe marginea lacului, draga mea, să nu cazi! Să ştii că nu pot să intru după tine în apă!

Bunicul îi trase uşor pe cei doi copii de pe mal. Fetiţa începuse să plângă, iar Will părea supărat. Jess scheună. Nu-şi dădea seama ce se petrece, dar, dintr-odată, jocul nu i se mai părea în regulă. Se depărtă tiptil de copii, parcă ruşinată, şi o porni cu paşi mărunţi pe lângă iaz.

— Du-te după ea, Will! spuse bunicul. Pune-i lesa! Nu e suficient de mare ca să meargă fără lesă.

Băiatul o luă la fugă după căţeluşă, care ţâşni înaintea lui, fericită că se întorceau la joacă. Bunicul o apucă pe Chloe pe după umeri.

— Ce s-a întâmplat? Jess nu ţi-a făcut nimic, nu?

Fetiţa clătină din cap.

— M-a împins în noroi şi m-am murdărit. Tocmai mă uitam la răţuşte, iar ea le-a alungat pe toate. De ce se poartă oare atât de agresiv?

— E micuţă, Chloe. Aşa sunt puii, nu prea au habar de ce fac. Iar Jess nu-şi cunoaşte încă forţele.

Fetiţa se smiorcăi şi aruncă o privire spre Jess şi Will, care se întorceau în fugă.

— Nu vrei s-o duci la plimbare în jurul lacului, împreună cu fratele tău? îi propuse bunicul cu glas blând. O ţineţi în lesă. Pot să vin şi eu cu voi, dacă vrei.

Chloe şovăi. I-ar fi plăcut, dacă Jess mergea în lesă... Dar, în clipa aceea, căţeluşa zări două gâşte canadiene care zburau pe deasupra şi începu să latre din toate puterile, sărind ca o apucată să le prindă, deşi păsările nici n-o luară în seamă.

Fetiţa se strânse lângă bunic.

— Nu, mă duc să stau cu mami şi cu tati să citesc.

Bunicul oftă văzând-o cum o ia la fugă spre pledul pe care părinţii îl întinseseră pe iarbă şi o porni cu pas încet în urma ei.

Jess se smucea în toate părţile, şi Will râdea, trăgând cu putere de lesă. Căţeluşei îi plăceau plimbările acestea, pentru că găsea o mulţime de lucruri de adulmecat sau de fugărit. Zări în depărtare o altă raţă şi scoase un lătrat înfundat, voios, întorcându-se cu ochi strălucitori spre Will. O luară amândoi la fugă, fericiţi.

Chloe se aşeză pe pătura de picnic şi rămase cu ochii aţintiţi asupra cărţii, dar fără să vadă literele. Era o carte despre o fetiţă şi câinele ei – o carte foarte amuzantă, îşi

dădu ea seama. Fetelor care citeau cărţi despre câini ar fi trebuit să le placă, de fapt, câinii, nu să le fie frică de ei.

Îşi sprijini bărbia în mâini şi reciti primul rând din text, dar nu se putea concentra şi pace! De ce nu se dusese oare cu bunicul şi cu Will s-o plimbe pe Jess? Se bucurase atât de mult când părinţii lor cedaseră în cele din urmă rugăminţilor şi se învoiseră să le ia în sfârşit un câine! Pentru că ea şi fratele ei insistau de o veşnicie. Urma să fie animalul de casă al întregii familii, deşi Will fusese cel mai nerăbdător să-l aibă. Împlinise zece ani, şi părinţii spuseseră că, dacă se dovedeau cu adevărat grijulii, el şi Chloe aveau să poată să iasă singuri cu căţeluşa la plimbare după ce ar fi urmat nişte cursuri de dresaj pentru câini.

Din nefericire, deşi Jess era deja în familia Grey de şase săptămâni şi crescuse suficient ca să poată fi scoasă în parc, orele de dresaj coinciseseră în mare parte cu antrenamentele de fotbal ale lui Will, aşa că nu se putuseră înscrie. Băiatului nu prea-i păsa. O scotea zilnic pe căţeluşă la o plimbare lungă cu tatăl lor, când acesta se întorcea de la serviciu, sau, alteori, mergea împreună cu bunicul.

Dar Chloe nu venise niciodată cu ei. La început fusese sigură că totul avea să meargă foarte bine. Nu-şi putea imagina să se teamă de o căţeluşă. Când discutaseră în familie ce rasă de câine urma să ia, ea spusese că, din partea ei, putea să fie orice, câtă vreme era un câine frumos, sociabil şi nu prea mare.

Chloe rămăsese cu frică de câini de pe urma întâlnirii cu un boxer, pe vremea când era în clasa întâi, cu trei ani mai înainte. Fugea într-o zi prin parc după mama ei şi după Will, căci rămăsese în urmă, şi, din grabă, trecuse prea aproape de un câine mare. El crezuse că fetiţa voia să-i ia băţul pe care i-l aruncase stăpânul lui şi se repezise la mâna ei. N-o rănise, doar îi sfâşiase mâneca puloverului, dar Chloe se speriase rău de tot, iar mama ei se înfuriase pe băiatul care venise cu câinele în parc. Îi spusese că trebuia să ţină animalul în lesă dacă nu ştia să-l controleze şi că, dacă-l mai vedea cu câinele liber prin parc, avea să-l reclame la poliţie.

Apoi le explicase lui Chloe şi lui Will că nu trebuiau să se apropie niciodată, cu niciun chip, de câini necunoscuţi, chiar dacă păreau prietenoşi. Fetiţa ştiuse asta, bineînţeles, şi înainte şi nici nu-i trecuse prin cap să-l întărâte pe boxer; se apropiase însă, din greşeală şi din fugă, prea tare de el.

Mult timp după aceea se rugase de mama ei să vină să-i ia de la şcoală, pentru că aveau de făcut un drum destul de lung prin parc, unde erau întotdeauna oameni care-şi scoteau câinii la plimbare. Dar asta se întâmplase cu trei ani în urmă. Acum ajunsese să traverseze singură parcul, deşi nu mângâia niciodată nici cel mai inofensiv căţel.

Fusese sigură că, dacă vor lua un pui, nu va fi nicio problemă. Îi plăcea mult ideea de a avea un câine, iar dacă îl cunoştea din primele săptămâni de viaţă, n-ar fi fost posibil să se teamă de el, nu?

Dar nu aşa stătuseră lucrurile – chiar dimpotrivă. Prima oară când o văzuse pe Jess, căţeluşa border collie i se păruse superbă – era ca un ghem alb-negru pufos. Se duseseră la ferma crescătorului, să vadă puii abia născuţi, şi ea şi fratele ei se amuzaseră copios pe seama căţeluşilor: se căţărau unul peste altul şi se zbenguiau fără încetare în cuşcă. Chloe fusese încântată şi, când îşi făcuse în sfârşit curaj s-o mângâie pe Jess pe căpşorul cu pete albe şi negre, căţeluşa îi linsese mâna cu limbuţa ei rozalie. Fetiţa se îndrăgostise pur şi simplu de ea.

Îi vedea acum pe Jess şi pe fratele ei jucându-se printre copacii înalţi de pe marginea lacului: Jess sărea cu înverşunare la băţul pe care îl flutura Will. Exact genul de joc energic care îi plăcea căţeluşei.

Asta era problema, se gândi Chloe. Jess nu era doar pufoasă şi foarte simpatică, ci şi sprinţară, zvăpăiată şi foarte gălăgioasă. Will se juca tot timpul cu ea, şi asta o aţâţa şi mai tare. Sărea cu disperare pe lângă el, hămăind întruna, şi fetiţa nu-şi putea lua ochii de la dinţii ei albi şi ascuţiţi. Abia aşteptase s-o ţină în braţe şi s-o mângâie în linişte, dar Jess nu părea amatoare de aşa ceva.

Chloe încerca să ascundă ceea ce simţea, dar, deşi şi-ar fi dorit, se temea s-o atingă. Iar Jess îl avea pe Will, care o iubea foarte mult. De ce şi-ar fi bătut căţeluşa capul cu o

fetiţă care n-o mângâia niciodată şi care se trăgea speriată deoparte chiar şi când îi adulmeca gleznele?

Capitolul doi

Chloe citea doar pe jumătate atentă. Cu o ureche îi asculta pe bunicul şi pe părinţii ei discutând, când un lătrat zgomotos o făcu să tresară. Se uită la căţeluşa care apăru pe neaşteptate dintre copaci, repezindu-se spre ei în viteză, ca o săgeată.

— Iar aleargă fără lesă, spuse ea cu glas temător.

Mama întoarse capul spre Jess.

— Se joacă doar, Chloe, nu-ţi face griji!

Căţeluşa se opri la mică distanţă de pătură şi lătră din nou neliniştită. Voia ca stăpânii să vină cu ea chiar în clipa aceea, dar ei rămâneau pe loc, cu ochii la ea. O lovi uşor cu lăbuţa pe Chloe peste picior, însă fetiţa se trase îndărăt, cu un geamăt înspăimântat.

Jess îşi scutură urechile, supărată. De ce făcea întotdeauna aşa? Ţâşni din nou în goană disperată către copaci, se opri la jumătatea drumului şi lătră iar.

— Cred că e ceva în neregulă, zise tatăl, încruntându-se şi ridicându-se în picioare. Unde-i Will?

Will! Of, înţeleseseră în cele din urmă! Jess scheună încă o dată şi dădu din coadă văzând că tatăl şi Chloe se ridică în sfârşit s-o urmeze. Will o trimisese să-i aducă, şi, cu toate că ea n-ar fi fost de acord să-l lase singur, voise neapărat să-l ajute.

— O, nu!... murmură tatăl când se apropiară de pâlcul de copaci.

La poalele unuia dintre cei mai înalţi, Will stătea ghemuit. Părintele şi sora lui o rupseră la fugă spre el.

— Nu te speria, suntem aici! spuse tatăl, lăsându-se pe vine alături de băiat.

— Am căzut – urcasem sus în copac şi s-a rupt creanga… zise Will cu glas slab.

— Stai liniştit, avem noi grijă de tine! continuă tatăl cu glas blajin şi se întoarse spre Chloe. Du-te şi cheam-o pe mami, şi spune-i să sune la salvare! Mă tem că Will şi-a rupt piciorul.

Jess zăcea în bucătărie în coşul ei, scâncind din când în când. Nu-şi dădea seama ce se întâmplă, dar în mod clar ceva era în neregulă.

— Încet, încet, Jess! spuse bunicul cu voce blândă, mângâind-o pe cap. Nu te îngrijora! Biata de ea, cred că s-a speriat foarte tare când l-a văzut pe Will căzut.

— Cred că toată lumea s-a speriat, şopti Chloe, cuprinzând în palme cana cu ciocolată caldă preparată de bunicul.

Chiar şi vara, spunea el, nimic nu-i mai bun decât ciocolata caldă când ai un necaz. Dar de data asta nici măcar remediul lui nu părea să funcţioneze.

— Vreau să sune mama. Chloe se uita fix la telefon, ca şi cum asta l-ar fi putut face să prindă deodată viaţă. A promis că ne sună imediat ce află ceva.

Bunicul o bătu uşor pe mână, aşa cum o mângâiase pe Jess mai devreme.

— Will ne-a cam băgat pe toţi în sperieţi, dar o să fie bine îngrijit la spital. Un picior rupt se repară uşor, iar băiatul e zdravăn şi-n putere. N-a leşinat şi putea să vorbească, asta contează.

Chloe dădu din cap. Probabil bunicul avea dreptate, dar piciorul lui Will păruse sucit rău şi nu promitea nimic bun.

În cele din urmă, telefonul sună, şi fetiţa tresări atât de tare, încât îşi vărsă ciocolata pe masă.

Bunicul puse primul mâna pe receptor.

— Bună seara, draga mea! Ce faceţi acolo?

Chloe veni aproape de el, încercând să audă ce discuta, dar bunicul nu scoase decât nişte mormăieli de aprobare, iar vocea mamei nu se desluşea prea bine.

În sfârşit, bunicul puse telefonul jos.

— N-a vrut să stea de vorbă cu mine? întrebă Chloe, cam dezamăgită.

— N-avea prea mult timp la dispoziţie, Chlo. Will va trebui operat la picior. Se duce să stea cu el.

Fetiţa rămase cu gura căscată.

— Operat? Credeam că i-l pun doar în ghips. Nu aşa se face când îţi rupi piciorul? Maddy a avut ghips când şi-a fracturat mâna.

Bunicul încuviinţă din cap.

— Se pare că şi l-a rupt destul de rău, pentru că a căzut de sus. O să-i pună nişte şuruburi speciale înăuntru, ca să ţină osul la un loc până se vindecă. Nu-ţi face griji, e o operaţie destul de obişnuită.

— Şi o să trebuiască să stea mult timp în spital? întrebă Chloe, trasând mecanic dâre cu degetul în resturile de ciocolată.

Ştersese faţa de masă de plastic, dar nu foarte bine – era cu gândul în altă parte.

Jess se apropie de ei şi-şi puse labele din faţă pe genunchii bunicului. Îşi dădea seama că vorbesc despre Will. Unde era băiatul? Când se întorcea acasă?

— O să stea o vreme, răspunse bunicul. Mama nu ştia sigur. O să rămân eu aici câteva zile, să am grijă de tine.

Fetiţa simţi că i se pune un nod în gât. Crezuse că Will avea să vină acasă în seara aceea. Gândul că fratele ei avea să stea în spital o speria.

Jess îi aruncă o privire. Oare Chloe îşi făcea griji pentru Will? Ce se petrecea? Scânci, privindu-i insistent pe fetiţă şi pe bunicul ei şi aşteptând o veste bună. Dar Chloe se întoarse brusc pe călcâie şi ieşi repede din cameră: vederea i se împăienjenise de lacrimi.

— S-o lăsăm să se liniştească! murmură bunicul către Jess.

Căţeluşa ridică spre el nişte ochi mari şi trişti. Toată lumea era supărată, iar casa părea ciudată fără Will. Jess ar fi vrut să-l vadă din nou acasă, să iasă cu el la aport, în curte.

Bunicul oftă şi o scărpină după urechi.

— Ştiu, Jess. Şi eu vreau să vină acasă. Dar un timp o să trebuiască să stăm fără el.

Ultima săptămână a anului şcolar decurgea de obicei într-un mod foarte plăcut. De data aceasta însă, totul părea să se fi schimbat. Dimineaţa, Will şi Chloe plecau în mod normal împreună, pe jos, pentru că şcoala era foarte aproape, iar Will era în clasa a cincea – suficient de mare ca să aibă grijă de sora lui, spunea mama. Dar toată

săptămâna aceea, fetiţa trebui să meargă la ore cu bunicul, fiindcă singură nu avea voie. Jess venea şi ea, căci bunicul spunea că trebuie s-o scoată să facă mişcare.

Lui Chloe îi era dor de fratele ei – şi de părinţi. Amândoi stăteau ore întregi la spital cu Will, şi bunicul rămăsese la ei toată săptămâna ca să se ocupe de fetiţă. Ea ţinea mult la el, dar se simţea cam neglijată. Avea cel puţin perspectiva taberei de călărie. Fusese stabilit ca ea şi prietena ei Maddy să-şi petreacă a doua săptămână de vacanţă la un centru de echitaţie, unde fiecare avea să se îngrijească de un ponei. Programul taberei prevedea excursii călare şi lecţii în care să înveţe să sară peste obstacole. Chloe abia aştepta.

Maddy îi întâmpină, ca de obicei, la jumătatea drumului spre şcoală. Ştia că prietena ei nu se înţelege prea bine cu Jess, dar ei îi plăceau foarte mult câinii.

— E atât de frumoasă! îi spuse ea lui Chloe, uitându-se la căţeluşa care mergea cu paşi mărunţi pe lângă ele. Te înţeleg când spui că e foarte zvăpăiată, dar mi se pare foarte, foarte drăguţă!

Fetiţa scoase un oftat. Deşi Maddy era prietena ei cea mai bună şi încerca întotdeauna s-o înţeleagă, inclusiv în privinţa a ceea ce simţea pentru Jess, era limpede că acum nu rezonează cu ea. Îi plăceau prea tare câinii, aproape la fel de mult ca lui Will!

Marţi, după ore, mama o luă de la şcoală cu maşina ca să meargă la spital. Chloe îşi văzuse fratele preţ de cinci minute cu o zi înainte, dar era încă ameţit după operaţie, şi ea nu ştia dacă fusese conştient de prezenţa ei. Abia aştepta să-l vadă, dar se simţea în acelaşi timp tulburată. Era sigură că Will avea s-o întrebe despre Jess şi nu ştia ce-ar fi putut să-i spună.

Începuse să-şi facă griji în privinţa căţeluşei. Jess îşi petrecea cea mai mare parte a timpului în coş, cu o mutră tristă, sau cocoţată pe pervazul ferestrei din sufragerie, unde stătea de obicei când îl aştepta pe Will să se întoarcă de la şcoală. Era limpede că se gândeşte numai la el, şi, de fiecare dată când auzea pe vreunul din părinţi parcând maşina în faţa casei, se repezea la uşă, lătrând frenetic şi dând din coada zbârlită. Apoi, de îndată ce-şi dădea seama că Will nu era cu ei, se întorcea la coş, târşâindu-şi picioarele.

La spital, Will avea o carcasă mare de ghips pe picior, dar altfel nu părea schimbat. Doar că nu-i plăcea deloc să fie nevoit să stea nemişcat.

Chloe se aşeză pe marginea patului, în timp ce mama lor se duse să stea de vorbă cu una dintre asistente.

— Nu-mi vine să cred că o să rămân la pat atâta vreme! mormăi Will.

— Te mai doare? îl întrebă fetiţa, muşcându-şi buza.

— Nu, mă simt bine, iau nişte pastile ca să-mi atenueze durerile. Dar mă mănâncă. Will se încruntă. Chloe, ce mai face Jess? I-e dor de mine? Mama zice că e bine, dar mi se pare că e gata să spună orice numai să nu-mi fac griji.

Chloe îi aruncă o privire mamei, care încă discuta cu asistenta. Îl înţelegea pe Will, însă nici ea n-ar fi vrut să-l amărască. Dacă începea să se neliniştească din pricina lui Jess, sigur s-ar fi simţit mai rău.

— E bine, răspunse ea precaută. Îi e dor de tine, dar bunicul o scoate la plimbare, şi, în plus, vine cu noi la şcoală şi înapoi.

— Dar bunicul nu poate să alerge, Chloe. E prea bătrân! Iar Jess are nevoie de mişcare, nu glumă! Plus că, pe timpul vacanţei, ar fi trebuit s-o duc la cursurile de dresaj. Will părea îngrijorat. N-ai putea să ieşi şi tu cu ei? o rugă el. Ştiu că nu te simţi prea bine în compania lui Jess, dar, dacă e şi bunicul...

Fetiţa îşi examina degetele.

— Mergem la şcoală împreună, repetă ea.

Dar ştia că nu la asta se gândea fratele ei.

— Haide, Chloe! Will are nevoie de odihnă. Poţi să vii şi mâine să-l vezi.

Mama terminase de vorbit şi privea cu îngrijorare obrajii palizi ai băiatului.

Chloe abia dacă scoase o vorbă pe drumul de întoarcere, până când ajunseră aproape în faţa casei.

— Cât o să mai stea Will la spital? întrebă ea deodată.

— Nu ştiu prea bine, răspunse mama. Ar fi trebuit deja să poată veni acasă, dar sora spune că medicii sunt cam îngrijoraţi fiindcă bucăţile de os nu s-au sudat încă perfect. E posibil să mai dureze – poate chiar câteva săptămâni.

— Câteva săptămâni? şopti Chloe îngrozită.

Nici nu-i trecuse prin cap că povestea asta ar fi putut dura atât. Ah, îi era dor de glumele proaste ale lui Will! Iar Jess avea să fie disperată.

O găsiră aşteptând nerăbdătoare la uşă, şi, văzând-o cum i se pleoştesc urechile când intrară numai ele două, Chloe se simţi vinovată. Îi spusese lui Will că Jess era bine, însă căţeluşa părea de-a dreptul nefericită. Fetiţa oftă. Dacă i-ar fi povestit despre asta lui Will, l-ar fi făcut şi pe el nefericit. Oricum n-avea nicio putere să schimbe lucrurile din rezerva lui de spital.

„Dar aş putea să-l ajut eu”, îşi spuse Chloe. „Aş putea să încerc s-o înveselesc.”

Se duse după Jess în bucătărie şi se uită cum se trânteşte tristă în coş. Îi era tare milă de ea, cum stătea cu capul atârnând peste margine.

— Hei, Jess! rosti fetiţa cu glas plin de căldură, lăsându-se pe vine alături de ea.

Căţeluşa n-o luă în seamă. Îl voia pe Will, iar el încă nu venise. Nu-i plăcuse când băiatul se ducea în fiecare zi la şcoală, dar cel puţin atunci se întorcea de fiecare dată acasă. Acum unde era? Şi de ce n-o luase şi pe ea cu el?

Chloe întinse temătoare o mână s-o mângâie, dar o atinse cam brusc şi cam stângaci, tocmai când Jess se aştepta mai puţin.

Căţeluşa era atât de supărată, încât, simţind atingerea nepotrivită, se răsuci brusc şi lătră ascuţit la ea, arătându-şi colţii. Ce tot voia? O privi furioasă pe Chloe, care se depărtă împleticit, plângând. Ce fetiţă stupidă!

De ce nu putea s-o lase în pace?

Capitolul trei

După întâmplarea aceasta, Chloe se ţinu departe de Jess. Reacţia căţeluşei îi trezise din nou amintirile neplăcute despre câinele din parc. Îl vizită pe Will şi discută cu el la telefon de vreo două ori, dar, de câte ori o întreba despre Jess, îi spunea doar că bunicul o scoate foarte des la plimbare şi refuza să adauge ceva.

Bunicului îi plăceau mult câinii, şi căţeluşa ţinea fără îndoială la el, dar nu era acelaşi lucru ca atunci când alerga prin tot parcul cu Will. Jess deborda de energie, şi cele două-trei ieşiri scurte pe zi nu-i erau nici pe departe de ajuns. Se obişnuise să facă o plimbare rapidă înainte de plecarea lui Will la şcoală şi apoi una foarte lungă cu el şi

tatăl lui mai târziu după-amiaza. Dar tatăl lucra acum până spre seară şi se ducea apoi direct la spital, când erau orele de vizită, aşa că nu prea mai avea timp de plimbări. Un câine collie are nevoie de foarte multă mişcare, şi Jess nu era deloc încântată să stea în casă atâta vreme. Se plictisea.

Azi era prima dimineaţă de vacanţă, aşa că nu ieşise nici măcar până la şcoală. Bântuia prin casă cu lesa la gât, uitându-se cu subînţeles la cei din casă, dar mama era ocupată să-i aleagă lui Will nişte cărţi, iar despre Chloe ştia că n-o s-o scoată la plimbare. Mama o îndemnase pe Jess să iasă în curte, dar n-avea niciun haz dacă nu putea să se joace cu nimeni. Căţeluşa se uită prin bucătărie, încercând să găsească ceva interesant de făcut. Împinse o vreme de colo colo pe podea osul care scârţâia, dar i-ar fi plăcut, de fapt, ca Will să i-l arunce, şi ea să fugă după el.

Osul ajunsese chiar lângă bufet, aşa că Jess dădu uşor în el cu lăbuţa, ca să-l azvârle din nou în mijlocul încăperii. Dar ghearele i se agăţară în uşa bufetului, care se întredeschise şi apoi se trânti la loc.

Căţeluşa se uită fascinată la ea, apoi îşi vârî din nou, abia simţit, ghearele în placajul uşii. Uşa se legănă iar şi se trânti cu zgomot.

Jess o trase acum ceva mai tare, şi uşa nu se mai închise la loc. Căţeluşa se apropie s-o împingă cu botul, dar în clipa aceea simţi venind dinăuntru un iz interesant, ademenitor.

Era ceva de mâncare. Jess împunse uşa ca s-o deschidă de tot şi zări cutiile cu cereale.

— O, nu! Mami!

Chloe stătea în uşa bucătăriei, privind-o cu ochi mari pe Jess, care luase o expresie vinovată. Căţeluşa era înconjurată de franjuri de carton şi de fulgi de porumb risipiţi.

— Ce s-a întâmplat? Vai, Jess! Mama coborâse la parter şi se uita îngrozită la harababura de pe podeaua bucătăriei. Câine rău ce eşti! spuse ea supărată. Le-ai împrăştiat pe toate! Acum sper că n-ai de gând să ţi se facă rău.

Jess se lăţi pe podea şi scheună jalnic, retrăgându-se tiptil către coş. Nu voise să fie un câine rău. Cerealele miroseau prea ispititor, iar cutiile de carton fuseseră o adevărată plăcere să le sfâşie...

Mama suspină.

— Of, Jess! Nu e vina ta, de fapt. Ai nevoie de o plimbare, aşa-i?

Jess bătu din coadă pe podea – o singură dată –, dar rămase sfioasă cât timp mama strânse cerealele şi cutiile împrăştiate. Chiar îi părea rău, dar se simţea încă morocănoasă şi plictisită. Avea nevoie disperată să facă ceva.

Chloe ajută la curăţenie. Când terminară, mama o strânse în braţe.

— Nu e o ocupaţie prea plăcută pentru prima zi de vacanţă, aşa-i? Ce-ai zice să mergem la o îngheţată după ce plecăm azi de la Will? Parcă nici n-am apucat să te văd în ultima vreme.

Fetiţa o îmbrăţişă la rândul ei şi fu cât pe ce să verse făraşul plin cu fulgi de porumb.

— Ar fi super! Mulţumesc, mami! zise ea fericită, răsturnând făraşul în coşul de gunoi. Nu-ţi mai face atâtea griji din cauza mea! Săptămâna viitoare am să fiu în tabăra de călărie cu Maddy, şi n-o să mai trebuiască să te ocupi şi de mine. Se întoarse zâmbitoare, dar rămase cu ochii căscaţi când văzu expresia de pe faţa mamei. Ce este?

— Ah, Chloe! N-am mai sunat să-ţi rezerv locul! Îmi propusesem s-o fac în ziua de după accidentul lui Will, dar m-am luat cu el! Mama părea îngrozită. Unde e broşura? Sun chiar acum.

Apucă repede telefonul, şi fetiţa se uită la ea cum vorbeşte cu cei de la clubul de echitaţie. Mama se încruntă puţin, apoi pe faţă i se aşternu o mină profund dezamăgită şi vinovată. Chloe ştiu ce avea să spună încă înainte să pună receptorul jos.

— Îmi pare nespus de rău. S-au ocupat toate locurile. Au promis să ne sune dacă anulează cineva vreo rezervare, dar nu păreau prea optimişti. Ah, Chlo, mă simt groaznic...

Fetiţa rămase cu ochii în pământ. Ar fi vrut să poată spune că nu era nimic, înţelegea că mama avusese atâtea altele pe cap. Dar aştepta de multă vreme tabăra asta! Ea şi Maddy discutaseră ore întregi la şcoală şi desenaseră chiar şi poneii de care aveau să aibă grijă. Cum să-i spună acum că nu mai venea? I-ar fi stricat şi ei vacanţa!

Înghiţi în sec, stăpânindu-se. Îi venea să ţipe la mama ei. Ştia că n-o făcuse intenţionat, dar era atât de nedrept!

Se repezi afară din bucătărie, urcă împiedicată scările până în camera ei şi se aruncă pe pat, plângând. Mama îşi făcuse o mie de griji pentru Will şi uitase pur şi simplu de ea. Dar şi ea conta, nu?

Plânse atât de mult, încât începu s-o doară capul şi în cele din urmă adormi – în miezul zilei.

Mama intră în camera ei îndată ce Chloe se trezi, şi fetiţa bănui că probabil se tot învârtise prin faţa uşii, aşteptând-o să se scoale. Îi aducea o farfurie cu un sendviş şi nişte fursecuri.

— N-ai mâncat de prânz, spuse ea cu blândeţe. Uite, caşcaval cu ketchup.

Era sendvişul preferat al lui Chloe. Fetiţa se şterse la ochi şi luă recunoscătoare farfuria.

— Am vorbit cu mama lui Maddy şi i-am explicat ce s-a întâmplat. I-am spus că o să aranjez ceva special pentru voi două mai târziu în cursul vacanţei.

Chloe dădu din cap aprobator.

— Îmi pare foarte rău, Chlo.

Mama chiar părea plină de remuşcări, şi fetiţa se rezemă de umărul ei. Plânsul o făcuse să se simtă groaznic, şi acum încerca şi ea un sentiment de vină. Cel puţin nu era silită – în vacanţă! — să stea nemişcată în spital, ca fratele ei.

— Ştiu, murmură ea.

— Mai vii diseară cu mine la Will? o întrebă mama. Sunt sigură că abia aşteaptă să te vadă. M-a întrebat dacă nu putem să-i aducem nişte jocuri pentru consolă.

Chloe încuviinţă din cap.

— Aaa! Ştiu eu care-i plac. O să le caut după ce mănânc.

— Mulţumesc, Chlo, eşti o dulceaţă.

Mama o sărută pe creştet şi coborî din nou.

Chloe nu se simţea deloc o dulceaţă. Se simţea singură şi nefericită. Mâncă fursecurile, aproape fără să le simtă gustul, şi apoi se ridică să meargă în camera lui Will, după jocuri.

Căuta prin teancul de pe raftul lui, când un sunet subţiratic o făcu să se întoarcă brusc.

Nu observase că Jess stătea întinsă pe patul lui Will, privind-o acum ţintă, cu ochii mai întunecaţi ca de obicei şi foarte trişti. Pentru prima dată, fetiţa nu mai simţi tresărirea aceea de groază pe care o încerca atunci când un câine venea prea aproape de ea. Căţeluşa părea doar foarte amărâtă.

— Tu arăţi exact aşa cum mă simt eu... glumi Chloe, dar zâmbea mânzeşte. Mami nu mai e supărată pe tine, Jess, serios.

Căţeluşa se uită la ea şi i se păru că şi fetiţa arăta tristă. Scânci, şi Chloe dădu din cap înţelegătoare.

— Ştiu. Ţi-e dor de Will, nu? Luă jocurile de pe raft, apoi veni să se rezeme de pat. Şi mie.

Jess scoase un suspin prelung, şi fetiţa chicoti.

— Mi-ai oftat chiar în ureche.

Se uită la căţeluşa care stătea cu botul atârnând pe marginea patului, chiar lângă ea, şi o mângâie cu blândeţe.

Jess închise ochii şi suspină din nou, recunoscătoare, în timp ce Chloe o scărpina după urechi. Era foarte plăcut să aibă pe cineva care să-i dea puţină căldură.

În seara aceea, la culcare, fetiţa nu putu să adoarmă: era prea cald. Mama spusese că se anunţa o furtună, dar, deşi aerul s-ar mai fi răcorit probabil, Chloe spera ca previziunea să nu se adeverească. Nu-i plăceau deloc tunetele. Se răsuci pe o parte şi căscă. Era obosită, dar n-avea să reuşească niciodată să adoarmă în camera asta înăbuşitoare...

Câteva ore mai târziu o trezi bubuitul îngrozitor al unui tunet. Camera ei era luminată de fulgere. Însemna că furtuna se dezlănţuise. Fetiţa se ridică în capul oaselor, strângându-se sub pătură. Încă o străfulgerare! Lumina stranie, alb-albăstrie, umplu încăperea de umbre, şi Chloe începu să tremure în aşteptarea tunetului.

Deodată, o grămăjoară alb cu negru ţâşni înăuntru pe uşă, făcând-o să scoată un mic ţipăt de surpriză. Jess se năpusti pe patul ei, scâncind de frică.

— Ah, Jess, şi ţie ţi-e teamă de tunet?

Fetiţa o strânse aproape, uitând că până atunci fusese speriată – şi de căţeluşă, şi de tunet. Când următoarea bubuitură se rostogoli pe cer, răsunând în toată casa, Jess se ghemui înspăimântată lângă ea, lăsând-o să-i cuprindă capul cu braţele peste urechi, ca să înăbuşe zgomotul.

— Ssst, ssst, nu-i nimic. O să se termine în curând.

Căţeluşa îi linse mâna recunoscătoare. N-ar fi putut să stea în bucătărie în vacarmul acela şi cu senzaţia aceea înţepătoare din aer. Îşi dorea foarte mult să fie cu Will, dar Chloe era o înlocuitoare numai bună. Jess simţea nevoia s-o ţină cineva în braţe, şi fetiţa scotea nişte sunete plăcute, mângâietoare, care păreau să mai domolească bubuiturile.

Strânsă lângă ea, căţeluşa îi auzea inima bătând repede-repede. Şi Chloe se temea, îşi dădu ea seama. O linse din

nou şi se ghemui mai aproape când un alt tunet se prăvăli prin casă.

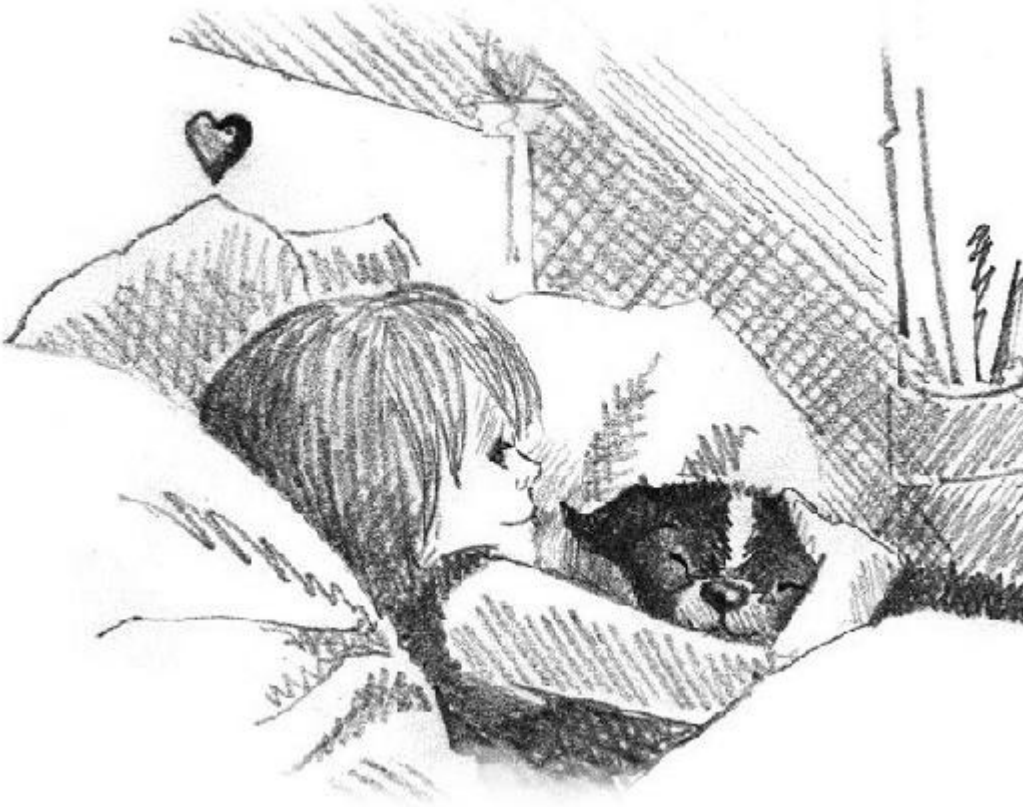

Fetiţa stătea în capul oaselor, rezemată de pernă, tresărind din timp în timp, când tunetul răsuna prea tare, dar mai mult spunându-şi fără oprire: „O ţin pe Jess în braţe. Ţin un câine în braţe! N-aş fi crezut niciodată că i-e frică de tunet, când e atât de energică şi de gălăgioasă”.

— Eşti chiar mai rău ca mine, Jess, chicoti ea, şi căţeluşa o linse sub bărbie.

Tunetele începeau deja să se stingă. Duruiau în depărtare, şi Chloe se întinse din nou în aşternut, ţinând-o încă pe Jess strâns lângă ea.

— Rămâi cu mine? o întrebă.

Dar căţeluşa dormea deja, încovrigată în cercul braţelor ei.

Capitolul patru

Jess era tot acolo când Chloe se trezi a doua zi dimineaţă. Se ghemuise pe o latură a patului. Fetiţa zâmbi fericită – totul era exact aşa cum îşi imaginase ea că avea să fie dacă ar avea un câine. Căţeluşa căscă, scoţând la iveală o limbă lungă şi rozalie, şi se rostogoli pe spate, încă adormită. Rămase aşa, cu labele suprapuse pe piept, sforăind încetişor, până când Chloe o trezi cu chicotele ei.

— Scuză-mă, Jess! Arătai foarte caraghioasă.

Căţeluşa căscă iar din toate puterile, apoi o linse pe toată faţa.

— Uf! Acum chiar m-am trezit!

Fetiţa se dădu jos din pat şi o urmă pe Jess până la bucătărie, unde mama făcea pâine prăjită.

— Chiar mă întrebam unde s-a dus Jess, spuse mama oarecum uimită. Ai dormit până târziu, Chloe! Tocmai voiam să vin să te trezesc. În dimineaţa asta ai clubul de vacanţă, ţii minte?

Fetiţa aprobă din cap. Mama ei lucra cu jumătate de normă ca bibliotecară, aşa că, dimineaţa, ea şi Will se duceau de obicei la un club de vacanţă organizat într-una din şcolile din apropiere. Cu toate că, de regulă, nu petrecea prea mult timp cu fratele ei – el ieşea în general cu prietenii lui –, Chloe simţi că avea să fie ciudat la club fără el.

Jess se uită cu tristeţe pe fereastra de la intrare cum mama şi fetiţa urcă în maşină, lăsând-o iar acasă. Sperase s-o scoată şi pe ea la plimbare. Avea din nou senzaţia aceea de plictiseală, de nestare. Se întoarse în bucătărie şi ieşi în curte prin uşiţa făcută special pentru ea. Adulmecă o vreme prin preajmă şi se repezi după câţiva fluturi, dar apoi se întinse pur şi simplu într-o rână pe un petic de iarbă la soare, dând leneş din coadă.

Un gândac i se rătăci pe lângă bot, şi Jess se rostogoli pe cealaltă parte, ca să se uite la el cum îi trecea printre lăbuţe, înaintând greoi. Se târî după el, dând uşurel din coadă, şi îl privi cum urcă, strecurându-se pe sub pietrele de pe margine, spre răsadul de flori. Ei, acum unde se mai dusese?

Zgârie cu ghearele pe sub pietre, dar gândacul dispăruse. Scormoni mai departe, apoi săpă cu furie, împroşcând în jur cu pământ şi pietricele. Gândacul nu mai era de mult, dar Jess descoperi că îi plăcea să sape. Râcâi, răscoli şi răvăşi, încântată că măcar făcea mişcare.

Apoi adormi cu nasul pe o grămăjoară de ţărână, epuizată şi sforăind fericită.

— Jess!

Căţeluşa sări din somn, clipind ameţită, şi o văzu pe Chloe uitându-se la ea cu mâinile la gură.

— Vai, Jess, mama o să se supere rău de tot! Tati i-a dat planta aia de ziua ei. Fetiţa aduse repede o săpăligă din magazia din curte ca să pună înapoi pământul în răzor. Trebuie să facem ordine, poate mami n-o să observe.

Dar era prea târziu. Mama încremenise în pragul uşii din spate, cu o expresie îngrozită pe faţă. De fapt, arăta nu doar îngrozită, ci de-a dreptul furioasă.

— Ah, câine rău ce eşti! Uite ce-ai făcut! Doamne, nu pot să cred! Camelia mea...

Se lăsă pe vine să se uite la plantele pe care Jess le dezrădăcinase.

Căţeluşa lăsă amărâtă capul în jos. Nu fusese decât o joacă...

— Cred că e plictisită, mami, spuse Chloe repede. Te rog, nu te supăra pe ea! Îi e dor de Will, de plimbările pe care le făcea cu el şi cu tata. Şi acum nu mai e nici bunicul. Abia dacă mai iese să alerge.

O mângâie pe Jess, simţind-o că tremură. Era limpede că nu-i plăcea deloc să ţipe cineva la ea. Fetiţa se încruntă.

— N-am putea s-o scoatem eu şi Maddy la plimbare? Numai până în parc. Am alerga puţin cu ea ca să-i mai consumăm din energie; sunt sigură că pe urmă n-ar mai face atâtea năzbâtii.

Mama clătină din cap.

— Eşti prea micuţă, Chloe. Şi parcă ţin minte că ţi-era teamă de câini! Iar Jess nu e uşor de stăpânit. Dar ai dreptate, are nevoie de mai multă mişcare.

Fetiţa o ajută să pună la loc pământul risipit din jurul cameliei.

— Mami, tot anul trecut l-ai lăsat pe Will să mă ducă la şcoală, deşi nu e decât cu un an mai mare ca mine. Şi o să fie şi Maddy să mă ajute s-o ţin. Ne descurcăm noi!

Mama oftă.

— Mda, poate n-ar fi rău. Sunt sigură că Jess e pusă pe şotii pur şi simplu pentru că nu petrecem suficient timp cu ea.

Chloe o strânse în braţe.

— Super! Mă duc s-o sun pe Maddy!

— E extraordinar, Chloe! Nu-mi vine să cred că nu-ţi mai e frică de Jess.

Maddy se uita admirativ la prietena ei, care ducea căţeluşa în lesă.

Chloe surâse.

— Nici mie. Dar e super!

Jess ţopăia fericită pe lângă ele, adulmecând mirosurile interesante de pe drum şi sperând că se îndreptau spre parc, ca să poată şi ea în sfârşit să tragă o alergătură zdravănă, aşa cum făcea cu Will. Încă îşi dorea să-l vadă înapoi acasă, dar acum o descoperise şi pe Chloe. Fetiţa avusese grijă de ea în noaptea aceea înfricoşătoare cu furtuna, şi asta o transformase în ochii lui Jess într-o persoană specială.

Alergară prin parc o oră întreagă, până când fetele se simţiră stoarse de puteri, deşi căţeluşa arăta încă plină de energie.

— Uită-te la ea, n-a obosit deloc! gâfâi Maddy, trântindu-se pe o bancă. E gata s-o ia iarăşi la fugă!

Jess lătră entuziasmată. Zărise o veveriţă strecurându-se printre copaci şi îi plăcea la nebunie să fugărească veveriţe. Se uită cu ochi mari la stăpâna ei şi trase de lesă.

— Îmi pare rău, Jess, dar trebuie să plecăm acasă. I-am promis mamei că ne întoarcem înainte de cinci.

Şi Chloe se îndreptă spre ieşirea din parc. Căţeluşa îi aruncă veveriţei o ultimă privire plină de jind şi porni după cele două prietene.

Dar în clipa următoare veveriţa îşi schimbă traseul şi o luă la goană de-a curmezişul pajiştii, aproape chiar pe sub nasul lui Jess. Era prea mult. Căţeluşa dădu un lătrat sonor şi se năpusti după coada stufoasă.

Chloe scoase un ţipăt simţind cum lesa aproape îi zboară dintre degete.

— Jess, nu! Vino înapoi!

Dar căţeluşa era foarte puternică. Fetiţa încerca din toate puterile s-o stăpânească, dar abia reuşea să ţină lesa, căci Jess o trăgea pur şi simplu după ea. Brăzdară pajiştea în goană şi apoi căţeluşa se năpusti pe una dintre aleile de asfalt care străbăteau parcul. Chloe se împiedică de marginea peluzei şi căzu, scăpând în cele din urmă lesa.

Jess prinse viteză. În sfârşit, avea să pună laba pe o veveriţă! Dar aceasta se căţără ca fulgerul într-un copac, dispărând printre crengile înfrunzite, şi căţeluşei nu-i rămase decât să hămăie supărată în urma ei. Dezamăgită, se întoarse să-şi găsească stăpâna.

Dar, vai! Uite-o, căzuse pe alee! Şi plângea! Jess scoase un scâncet îngrozit şi se repezi către Chloe, trântindu-se la pământ lângă ea şi scheunând cu jale.

Fetiţa se julise pe asfalt, şi un firicel de sânge i se scurgea pe picior. Maddy încerca să i-l şteargă cu o batistă de hârtie, dar zgârietura arăta destul de urât.

— Ah, Jess, nu-i nimic, se smiorcăi Chloe. Nu te mai supăra şi tu!

Îşi dădea seama de ce se speriase căţeluşa şi-i era milă de ea. Will se rănise şi apoi dispăruse. Acum, Jess credea că şi ea avea să dispară.

— Poţi să mergi? o întrebă Maddy, ajutând-o să se ridice.

— Pot, zise Chloe. Hai acasă!

Prietena ei luă lesa căţeluşei.

— Jess, te rog, nu prea repede, bine?

O porniră cu paşi înceţi înapoi. Chloe se sprijinea de Maddy, iar Jess păşea cuminte pe lângă ea.

Mama le aştepta grijulie la fereastra din faţă.

— Am întârziat? întrebă Chloe.

Maddy se încruntă.

— Nu foarte mult! Doar că mamei tale nu prea-i convenise să ne lase, ţii minte?

Mama deschise repede uşa de la intrare.

— Chloe, mi-ai promis că la cinci... Ah, ce-ai păţit?

O luă de mână şi o ajută să urce scările de la intrare. Maddy şi Jess se strecurară înăuntru, străduindu-se să treacă neobservate.

— Ce s-a întâmplat? întrebă mama, luând cutia cu faşe şi medicamente de pe dulap.

Părea foarte supărată – mult mai supărată decât ar fi trebuit să fie pentru un genunchi julit, se gândi Chloe.

— Jess a luat-o la fugă după o veveriţă, iar eu m-am împiedicat în urma ei şi am căzut, explică ea, nevrând să facă prea mare caz.

— Ah, iar câinele ăsta! zise mama supărată.

— Dar n-a vrut să-mi facă nimic! Chiar i-a părut rău – a tot scâncit pe lângă mine, protestă Chloe.

Îşi dădea însă seama că mama n-o mai asculta.

— E prea zvăpăiată. Nu ştiu ce-o să ne facem cu ea, zise mama, ştergând genunchiul fetiţei cu o dischetă de vată.

— Ba nu e, mami! insistă Chloe cu convingere, aruncându-i lui Maddy o privire îngrozită. E o căţeluşă minunată! Chiar n-a vrut să-mi facă nimic rău.

Jess stătea în coşul ei, mutându-şi întruna privirea de la mamă la fetiţă şi tremurând la auzul glasurilor ridicate. Mama se uita din când în când la ea cu o căutătură supărată, de parcă ar fi fost numai vina ei. Şi Jess avea sentimentul foarte neplăcut că, de fapt, aşa şi era.

Capitolul cinci

Will zâmbi şi clătină din cap când o zări pe Chloe intrând în rezervă cu un plasture mare pe genunchi.

— Ştiu că ţi-e dor de mine, Chlo, dar chiar să te tai la picior numai ca să stai şi tu în spital mi se pare cam aiurea... Serios, ce s-a întâmplat?

Sora lui schiţă un zâmbet strâmb.

— Am scos-o pe Jess la plimbare. Adică, eu şi Maddy. Se uită la plasture şi dădu din umeri. Dar a luat-o la fugă după o veveriţă, şi m-am împiedicat...

Will radia de bucurie.

— A, excelent!

— Hei, cum adică?

— Nu genunchiul tău, bineînţeles! Excelent că ai scos-o pe Jess la plimbare. Mulţumesc, Chlo! Chiar îmi făceam griji pentru ea.

Fetiţa oftă şi aruncă o privire spre mama lor, care discuta cu medicul.

— Dar nu ştiu dacă mami o să mă mai lase să ies cu ea. S-a supărat rău. Jess e destul de nesuferită de vreo câteva zile.

Will se gândi o clipă.

— Păi, dacă n-o poţi convinge, poate o ajuţi pe Jess să-şi mai consume din energie dacă ieşi cu ea în curte. Îi place foarte tare să facă aport, şi, în plus, încearcă să-i ascunzi o

jucărie şi s-o pui s-o găsească, e chiar tare. Poate pe urmă se mai potoleşte.

Chloe încuviinţă din cap.

— E o idee bună. Oricum, poate reuşesc s-o fac pe mami să-şi schimbe părerea.

— Ai nevoie doar să alergi, nu, Jessie? murmură Chloe, mângâind spinarea mătăsoasă a căţeluşei în timp ce stăteau amândouă pe canapea şi se uitau la televizor.

Jess scoase un suspin adânc, ca o încuviinţare, apoi se înmuie din nou, lăsându-şi capul în poala lui Chloe.

Fetiţa se străduise din răsputeri să-şi convingă mama că Jess n-o făcuse să se împiedice intenţionat. Dar mama rămăsese de părere că era mai bine ca ea şi Maddy să n-o mai scoată pe Jess în parc. Chloe se temea, de asemenea, de ceea ce o auzise spunând la un moment dat, că nu ştie ce e de făcut cu căţeluşa asta. Ce-ar fi putut să însemne? Că mama se gândea s-o trimită înapoi la ferma de unde o luaseră? Will ar fi fost zdrobit de supărare.

Şi nu era vorba doar de el. Şi ei i-ar fi fost foarte dor de Jess, îşi dădea seama acum. Aşa că fetiţa se hotărî să facă din Jess cel mai ascultător câine, pentru ca mamei să nu-i mai treacă prin cap să se descotorosească de ea. Dar asta însemna că trebuiau să mai iasă la plimbare. Fetiţa era convinsă că Jess făcea atâtea pozne numai pentru că avea nevoie de mult mai multă mişcare, iar scurtele ieşiri cu bunicul pur şi simplu nu-i ajungeau. Ea îşi petrecuse o dimineaţă întreagă jucându-se în curte cu căţeluşa, aşa cum o învăţase Will, dar era sigură că Jess voia mai mult spaţiu, ca să poată alerga în voie.

Până la urmă, după o zi întreagă de rugăminţi, mama se învoi să le lase pe ea şi pe Maddy s-o scoată iar la plimbare pe Jess. O puse însă pe Chloe să-şi ia telefonul mobil la ea, ca să poată suna dacă se mai întâmpla ceva.

Din fericire, Jess păru să ştie că trebuia să dea dovadă de un comportament impecabil. Merse liniştită tot drumul până în parc, păşind cuminte alături de stăpâna ei. Cele două prietene schimbară un surâs când două doamne în vârstă comentară între ele ce câine bine-crescut aveau fetele.

— Dac-ar putea să se ducă să-i spună şi mamei! şopti Chloe, şi Maddy râse încetişor.

Pe Chloe o durea încă piciorul şi nu putea alerga prea tare, aşa că, atunci când ajunseră în parc, prietena ei luă lesa în primire.

Căţeluşa ridică privirea spre ele, cu urechile ciulite, dar n-o mai luă la goană.

— Ce-i, Jess? o întrebă Maddy cu blândeţe.

Chloe se aplecă s-o mângâie, şi căţeluşa o împunse uşurel cu botul ei răcoros şi umed, apăsându-i-l în palmă. Fetiţa o scărpină pe urechi.

— E în regulă. Hai, du-te! Aleargă cu Maddy!

— Dar nu prea repede! o avertiză Maddy zâmbind.

Jess îşi flutură fericită coada ca pe un steag şi ţâşni înainte, deşi se întoarse de mai multe ori să vadă ce face Chloe, care se aşezase pe o bancă.

— Chiar îşi face griji pentru tine, zise Maddy, gâfâind.

Jess tocmai traversase în fugă pâlcul de copaci şi acum se întorcea.

— E o scumpă.

Căţeluşa se aşeză în fund pe alee, îşi puse botul în poala lui Chloe şi se uită la ea neliniştită. Era totul în regulă? Fetiţa îi adresă o privire drăgăstoasă, şi Jess mătură aleea cu coada.

Maddy se aşeză şi ea pe bancă, trăgându-şi sufletul.

— Ar cam trebui să ne întoarcem, nu? întrebă ea, uitându-se la ceas.

Prietena ei încuviinţă.

— Hai s-o luăm pe lângă magazine, ca să mai schimbăm drumul pentru Jess, sugeră Chloe ridicându-se.

Luă apoi lesa din mâna lui Maddy.

Jess ridică privirea spre amândouă şi încetă să mai dea din coadă. Acasă? Deja? Dar ea mai voia să alerge! Abia dacă se învârtiseră puţin prin parc.

— Crezi că mama ta o să te lase s-o scoţi singură săptămâna viitoare, cât sunt eu în tabăra de călărie? întrebă Maddy în timp ce ieşeau pe porţile parcului.

Chloe se încruntă. Nu se gândise la asta.

— Încă n-am întrebat-o, dar nu prea văd cum ar putea să fie de acord. O să-şi facă prea multe griji că ni se întâmplă ceva. Poate să-l rog pe bunicul să vină cu mine...

— Te deranjează dacă intru repede să-mi iau o revistă? întrebă Maddy când trecură pe lângă chioşcul de la colţ.

Chloe scutură din cap.

— Sigur că nu. Te aşteptăm afară. Stai jos, Jess!

Căţeluşa se uită neîncrezătoare la stăpâna sa, şi Chloe o împinse uşurel să se aşeze. Citise în vremea din urmă pe internet despre cum trebuie dresaţi câinii şi încercase să exerseze puţin cu Jess în curte, dar încă fără mare succes. În cele din urmă, căţeluşa se aşeză, iar fetiţa se aplecă spre ea s-o mângâie şi să-i şoptească drăgăstos.

Maddy întârzia. Chloe o vedea prin vitrină şovăind: nu ştia ce revistă să cumpere.

Se uită în jos la picioare, gândindu-se cu tristeţe la tabăra de călărie şi la cât de frumos ar fi fost să meargă şi ea. Dar, dacă s-ar fi dus, Jess s-ar fi simţit cu totul singură, probabil. Poate tot răul spre bine.

Căţeluşa se plictisi curând să stea liniştită şi să urmărească pietonii care intrau şi ieşeau din magazine. Majoritatea aveau totuşi în genţi şi sacoşe lucruri interesante de adulmecat. Jess dădu cu nasul prin aer: da, unele miroseau delicios.

Brusc, căţeluşa smuci de lesă, şi Chloe scoase un ţipăt, căci i se smulsese pur şi simplu din mână. Înainte să apuce s-o prindă, Jess era deja la uşa magazinului, scormonind într-o sacoşă mare de cumpărături pe care o doamnă o pusese jos cât timp îşi căuta cheile de la maşină.

— Jess, nu! gemu Chloe îngrozită, căci doamna încerca să-şi tragă sacoşa de sub botul căţeluşei.

— E câinele tău? întrebă ea furioasă. Cum Dumnezeu îi dai drumul din lesă?!

— Vă rog să mă iertaţi! spuse fetiţa, roşind până în vârful urechilor. Of, Jess!...

Reuşi în cele din urmă să apuce lesa şi să tragă căţeluşa deoparte, dar era prea târziu. Jess avea în gură un fursec, iar din sacoşă se vedea ieşind un pachet sfâşiat.

— Vai, mi-a mâncat fursecurile! ţipă doamna.

Chloe avu impresia că femeia era gata să explodeze, atât părea de supărată.

— Îmi pare foarte, foarte rău, vi le plătesc, zise ea cu răsuflarea tăiată, căutându-şi disperată în buzunarul fustei portofelul şi încercând în acelaşi timp să ţină lesa lui Jess cu cealaltă mână.

Căţeluşa terminase fursecul gustos, dar începea să-şi dea seama că făcuse ceva urât. Doamna cu sacoşa ţipa la Chloe. Jess se vârî între picioarele stăpânei sale, ghemuindu-se la pământ.

Fetiţa vârî în grabă o monedă de o liră în mâna doamnei şi mormăi din nou: „Iertaţi-mă!” O trase pe Jess şi se îndepărtă, dar tot o auzi în spate pe păgubaşă spunându-le tuturor celor care ieşeau din magazin cum copiii n-ar trebui să aibă voie să plimbe câini dacă nu-i pot stăpâni.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Maddy când ieşi din magazin cu revista în mână.

— Jess a furat fursecurile unei doamne! îi şopti Chloe. M-am simţit atât de prost! Nu cred c-o să mai îndrăznesc vreodată să intru în magazinul ăla!

Când ajunseră acasă, fetiţa se feri să-i povestească mamei despre cele întâmplate. Nu-i spuse decât că Jess se purtase frumos în parc. Ieşi în curte şi se aşeză pe covoraşul întins sub măr. Era o zăpuşeală teribilă.

Căţeluşa veni şi se întinse lângă ea, gâfâind şi dând leneş din coadă când îi bâzâia pe lângă bot câte-o albină.

Chloe se aplecă s-o mângâie.

— Ce-am să mă fac cu tine, Jess? murmură ea. Abia am ieşit de două ori. O dată mi-am julit genunchiul, altă dată ai furat fursecurile. Nu ne descurcăm prea bine, nu?

Capitolul şase

Bunicul veni a doua zi să stea cu ea cât timp mergeau părinţii la spital, şi, de îndată ce aceştia închiseră uşa în urma lor, fetiţa îl trase la masa din bucătărie, punându-l să se aşeze ca să stea de vorbă.

— Ce s-a întâmplat, Chlo? râse bunicul. Pari foarte serioasă.

Nepoţica îşi înăbuşi un oftat.

— Chiar e o treabă serioasă. Am încercat tot ce-am putut, bunicule, dar Jess face întruna trăsnăi. Mama e foarte supărată pe ea, şi mi-e teamă să nu cumva s-o ducă înapoi la ferma de câini.

Bunicul se uită în jos la căţeluşă, care se lupta sub masă cu osul de cauciuc.

— Sunt sigură că mama ta n-ar face aşa ceva. Mie nu mi-a spus nimic. Ce boroboaţe a mai făcut Jess?

Chloe îi povesti despre păţania cu cerealele, despre dezgropatul plantelor, despre genunchiul ei şi apoi despre fursecurile furate. Aşa, înşirate una după alta, isprăvile căţeluşei chiar sunau prost, îşi dădu ea seama.

Bunicul clătină încet din cap.

— N-am ştiut că e atât de supărată pe Jess, dar înţeleg de ce... Ea şi tatăl tău au avut o perioadă foarte grea, fiindcă şi-au făcut o mie de griji pentru Will. Şi să ştii că-şi fac griji şi pentru tine, Chloe. Mama se teme că ţi-a cam stricat vacanţa.

— Dac-aş putea s-o învăţ pe Jess să se poarte frumos şi s-o scot la plimbare fără să mă tem că iar face cine ştie ce năzbâtie, aş avea o vacanţă super, răspunse Chloe.

— Dar să ştii că deja se cunoaşte că te-ai schimbat mult, observă bunicul, întinzându-se peste masă şi luând mâna nepoatei s-o mângâie. Gândeşte-te la ziua când Will a căzut din copac – la ce simţeai atunci faţă de Jess. Îmi amintesc că mi-a părut atât de rău să te văd aşa! Aveam impresia că, în fundul sufletului, îţi doreai să te joci cu ei doi, dar nu îndrăzneai. Şi acum, uită-te la tine! Ştiu că

plimbările voastre nu s-au sfârşit prea bine, dar cel puţin ai ieşit cu ea! Şi ai continuat chiar şi după ce Jess te-a vârât în bucluc! Sunt foarte mândru de tine.

Chloe se îmbujoră şi privi spre tăblia mesei, simţindu-se ruşinată. Tatăl ei o surprinsese strângând-o pe Jess la piept cu o zi înainte şi o lăudase că ajunseseră să se înţeleagă aşa de bine, dar nimeni nu-i spusese până acum cuvinte atât de plăcute ca bunicul.

— Dar, din păcate, asta n-o ajută pe ea să se poarte mai frumos, spuse fetiţa cu amărăciune. Nu ştiu ce să mai fac.

Bunicul o strânse în braţe.

— Stai liniştită, mama ta n-o s-o trimită înapoi. Dar nici n-aş vrea s-o supărăm mai mult decât e deja, dădu el din cap gânditor. Căţeluşa asta are nevoie de nişte cursuri de dresaj.

— Aşa e! sări Chloe de pe scaun. Will avea de gând s-o ducă, dar cursurile s-au suprapus cu antrenamentele de fotbal. Voia s-o înscrie pe timpul vacanţei, numai că nimănui nu i-a mai ars de asta după ce el a căzut.

— Bun, atunci ce-ar fi s-o facem acum? Eu, tu şi Jess. Hai să-i căutăm un dresor! Chlo, vreau să văd cât te pricepi să umbli pe calculator! Poate descoperim ceva prin cartier.

Zece minute mai târziu, bunicul şi nepoţica aflaseră că în anexa unei biserici din apropiere se ţineau nişte cursuri de dresaj pentru începători.

— Uite, e un grup care are prima şedinţă chiar marţi! arătă bunicul pe ecran. Perfect! O să avem ce face cât timp e plecată Maddy la clubul de ponei, ca să nu te simţi nici tu prea tristă.

— Clubul de ponei! chicoti Chloe. E o tabără de călărie, bunicule! Putem să sunăm acum? Sper că nu s-au ocupat toate locurile.

Din fericire, nu se ocupaseră. Bunicul puse receptorul jos, foarte încântat de sine însuşi.

— Deci, mergem? întrebă nerăbdătoare fetiţa.

Stătea chiar lângă el, iar Jess i se învârtea emoţionată printre picioare. Îşi dădea şi ea seama că se întâmpla ceva bun. Stăpâna ei părea foarte fericită.

Bunicul aprobă din cap.

— Şi când i-am spus lui Mike, instructorul, că Jess e un border collie, mi-a povestit că el ţine şi cursuri de agilitate. Aşa că am înscris-o şi la asta, la o şedinţă de probă, peste câteva săptămâni.

— Cum adică agilitate? întrebă Chloe, aplecându-se s-o ia în braţe pe Jess şi ciufulindu-i părul de pe ceafă.

Căţeluşa o privea îndrăgostită.

— N-ai văzut niciodată la televizor? răspunse bunicul. Seamănă puţin cu săriturile peste obstacole la cursele de

cai. Jess e încă prea mică să facă un curs serios de agilitate, dar cred că o să-i placă să încerce.

Fetiţa strălucea de fericire.

— Sunt convinsă că o să-i placă la nebunie.

— Da, n-am nicio îndoială. Mike a zis că pentru un collie e un exerciţiu excelent, pentru că-i consumă foarte multă energie. Mi s-a părut că e exact ce ne trebuie!

La prima şedinţă de dresaj, Chloe era foarte emoţionată. Dacă Jess nu se purta cum trebuie? Ar fi fost de-a dreptul jenant să nu facă ce i se spunea. În plus, pe fetiţă o speria puţin şi gândul la toţi ceilalţi câini. Nu-i mai era frică de Jess, dar nu ştia cum avea să se simtă într-o sală plină de patrupede.

Din fericire, în grupul lor nu erau decât cinci căţeluşi. Doi labradori, unul negru şi unul ciocolatiu, un cocker spaniel şi încă unul dintr-o rasă pe care Chloe n-o recunoscu. Stăpânul lui spunea că e o corcitură.

Jess părea în al nouălea cer de bucurie. Toată lumea o dezmierda şi-i spunea cât e de frumoasă, şi, de fiecare dată când făcea aşa cum i se cerea, stăpâna ei îi repeta ce câine bun şi ascultător este.

— Se descurcă foarte bine, zise Mike, instructorul, lăsându-se pe vine lângă căţeluşă şi bătând-o uşurel pe creştet. Chloe, du-te cu ea până în capătul sălii, întoarceţi-vă pe loc şi veniţi înapoi! N-o trage şi mergeţi încet, bine? Şi laud-o tot timpul!

Fetiţa se uită la Jess cu afecţiune.

— Hai să mergem! spuse ea cu voce blândă, dar fermă, aşa cum fusese învăţată.

Căţeluşa păşi mândră şi fericită pe lângă stăpâna ei şi făcu o întoarcere perfectă, fără ca Chloe să trebuiască să tragă de lesă.

— Excelent! Dă-i un biscuit, Chloe! Are un talent înnăscut.

Mike părea realmente încântat.

— Eşti o căţeluşă foarte deşteaptă, Jess! spuse fetiţa, scoţând la iveală un biscuit cu aromă de carne.

Jess îl hăpăi instantaneu şi dădu fericită din coadă. Îi plăceau enorm orele de dresaj!

La sfârşitul lecţiei, bunicul se apropie de ei. Îi urmărise până atunci din capătul sălii, şi Chloe îl rugase să facă nişte fotografii, ca să i le arate lui Will când se duceau să-l viziteze la spital.

— Am avut mare noroc că grupa asta începea acum. Jess pare să se simtă excelent, zâmbi el. Sunt sigur că o să-i placă şi şedinţa de agilitate.

Pe drumul spre casă, căţeluşa merse pe lângă stăpâna ei, simţindu-se obosită, dar bucuroasă, după ora de dresaj. Acum voia să ajungă acasă şi să se încolăcească în coşul ei, iar mai târziu poate Chloe avea să se joace cu ea în curte. Ba poate chiar să-i mai dea din biscuiţii aceia delicioşi.

Mama fu încântată că totul mersese atât de bine.

— O să trebuiască să vin şi eu la una din lecţii, îi spuse ea lui Chloe. Se pare că tu şi Jess vă descurcaţi de minune.

— Avem marţea şi joia, timp de patru săptămâni, confirmă fetiţa.

— Vii cu mine azi la Will? o întrebă mama.

Chloe dădu entuziasmată din cap.

— Da, vreau să-i povestesc şi lui cât de bine s-a comportat Jess la ora de dresaj! O să fie foarte mândru de ea. Nu i-am spus până acum că am înscris-o, fiindcă mă temeam să nu facă iar vreo şotie.

Will se uita la un DVD pe ecranul de deasupra patului, dar îl opri de îndată ce mama şi Chloe intrară în salon.

— A, ce mă bucur să vă văd! zise el, zâmbind cu gura până la urechi. Mami, ţi-au spus cât trebuie să mai stau aici?

Mama clătină din cap.

— Azi ar trebui să vorbesc cu domnul doctor Bedford. Sper că n-ai să mai stai mult, dacă ai început deja fizioterapia.

Băiatul se strâmbă.

— Bine că am voie să mă mişc, în sfârşit, dar abia mă târâi! O să treacă o veşnicie până să pot să alerg cu Jess prin parc. Ea ce mai face?

Chloe radia de bucurie când scoase aparatul foto şi-i arătă fotografiile pe care le făcuse bunicul.

— E incredibilă! Ia uite!

Will se uită lung la fotografii, cu o mutră încruntată.

— Ai dus-o la un curs de dresaj? Dar trebuia să mă ocup eu de asta!

Chloe îl privi uimită. Crezuse că fratele ei avea să fie încântat.

— Ştiu, dar...

— Abia aşteptam! spuse Will supărat. E câinele meu!

— Will, e câinele întregii familii, spuse mama lor cu glas blajin. Ştiu că tu te-ai ocupat cel mai mult de ea, dar Chloe chiar i-a purtat de grijă în ultima vreme. O să poţi şi tu s-o duci la dresaj când te însănătoşeşti.

Dar Will rămase încruntat şi abia dacă mai schimbă o vorbă cu Chloe cât timp ea şi mama rămaseră acolo.

Capitolul şapte

În noaptea aceea, Jess se strecură în camera fetiţei şi simţi imediat că era ceva în neregulă. De când venise acasă, Chloe fusese foarte tăcută. O mângâiase şi se jucase cu ea, dar ceva se schimbase.

Acum căţeluşa se postă lângă patul stăpânei şi privi în sus, aşteptând.

— Bună, Jess! Fetiţa zâmbi şi bătu cu palma pe pătură. Hai, vino sus!

Căţeluşa sări pe pat şi i se instală pe burtă, privind-o drept în ochi.

— Uf, eşti grea! zise Chloe. Dar îmi place. Eşti cea mai simpatică jucărie, adăugă ea şi oftă.

Jess îşi lăsă capul într-o parte şi scânci întrebător. Ce se întâmplase?

— Ştiu că nu înţelegi, de fapt, dar eşti o foarte bună ascultătoare, murmură fetiţa, scărpinând-o sub bărbie.

Căţeluşa dădu somnoroasă din coadă şi închise ochii. O asculta încă, dar era epuizată după exerciţiile de la ora de dresaj.

— Nu cred că m-am gândit la asta până când am fost azi la spital, spuse Chloe cu ochii în tavan. Bineînţeles că abia aştept ca Will să vină acasă, dar n-o să ne fie uşor.

Jess ciuli atentă o ureche auzind numele lui Will.

— Ştiu că mami zice că eşti câinele întregii familii, dar, în realitate, ai fost mai mult a lui. N-o să mai vrei să te joci cu mine când se întoarce Will... Fetiţa suspină şi-şi mută din nou privirea asupra căţeluşei. Nici măcar nu ştiu dacă ar trebui să continuăm orele de dresaj. Fratele meu s-a supărat...

Apoi zâmbi cu tristeţe. Jess adormise buştean, moale ca o cârpă, pe burta ei.

— O să fac tot ce pot cu tine cât mai am timp, şopti ea, mângâind-o cu afecţiune.

Bunicul fu foarte ferm când nepoata îi propuse să renunţe la orele de dresaj până când se întorcea Will şi putea s-o ducă el.

— Nu, nici vorbă, Chloe! Nu e drept nici faţă de tine, nici faţă de Jess. Ai văzut cât de mult i-a plăcut la lecţie şi, în plus, are nevoie de dresaj. Prinsese nişte apucături rele. E trist pentru Will, dar o iubeşte pe Jess şi va înţelege. O să mai fie o grămadă de cursuri la care va putea s-o ducă. Îi fac şi eu o vizită în după-amiaza asta şi o să vorbesc cu el.

Chloe îl îmbrăţişă uşurată. Nici ea nu voia, în realitate, să renunţe la lecţiile de dresaj. Prima fusese foarte plăcută.

Când se duse data următoare la Will la spital, el îi aruncă o privire aprinsă pe sub sprâncene când o văzu intrând, şi Chloe se întrebă dacă nu cumva era încă supărat.

— Bunicul zice că ar trebui să-mi cer scuze, mormăi el morocănos. Că ar trebui să-ţi fiu recunoscător că te-ai ocupat atât de bine de Jess. Will oftă. Şi îţi sunt. Doar că abia aşteptam s-o duc la cursurile alea! Însă înţeleg că are nevoie de ele acum. Ştiu că n-ar fi drept să amânăm din cauza mea.

Chloe se simţi fericită.

— O să ieşi în curând din spital, şi atunci poţi s-o duci tu. Se descurcă foarte bine, adăugă ea.

Era adevărat. Fuseseră deja la câteva şedinţe, care se ţineau de două ori pe săptămână, şi Jess era de fiecare dată vedeta lecţiei. La sfârşitul cursului aveau să organizeze un concurs, le spusese Mike, şi Chloe îşi dorea foarte mult ca Jess să se prezinte cât mai bine. Exersaseră de mai multe ori şi în curte. Nu-i mai pomeni însă lui Will despre orele de dresaj; i se părea că s-ar fi necăjit din nou.

Îşi dorea doar ca fratele ei să poată să vină şi el la lecţia aceea de agilitate. Mike îi duse la un moment dat să le arate cum avea să fie viitorul curs, iar ei şi bunicului li se păru că lui Jess avea să-i placă la nebunie.

Mike îşi adusese cei doi câini border collie adulţi, ca să le explice tuturor despre ce era vorba.

— Nu sunt frumoşi? îi şopti Chloe lui Jess. Şi tu ai să fii aşa când ai să mai creşti.

Căţeluşa n-o asculta însă prea atentă. Se uita cum Mike îl punea pe Marlo, unul dintre collie, la startul cursei. Traseul fusese amenajat în câmp deschis, la o fermă din apropiere.

Jess dădea reflex din coadă de emoţie, şi ochii îi sticliră când îl văzu pe Marlo pornind, luându-şi avânt din goană, sărind peste obstacole, mergând în zigzag printre stâlpi şi ţâşnind printr-un tunel subţire de plastic. Sări chiar şi printr-un cerc şi încheie căţărându-se pe un balansoar şi făcându-l apoi să coboare. Toată lumea aplaudă când el şi Mike terminară cursa, şi Marlo clătină doar mândru din urechi, ca şi cum ar fi zis că fusese floare la ureche.

Mike şi un alt instructor le arătară după aceea cursanţilor cum se foloseau diferite echipamente. Chloe şi Jess începură cu sărituri la mică înălţime. Deşi Jess era scundă în comparaţie cu alţi câini, sări uşor peste obstacole.

Mike se uita la ea şi râdea.

— Chloe, te rog să-mi promiţi că ai s-o aduci la un curs adevărat de agilitate după ce împlineşte un an.

— A, trebuie să aibă un an? întrebă fetiţa dezamăgită.

Mike dădu din cap.

— Anumite obiecte pe care le folosim nu sunt potrivite pentru căţei, pentru că ei sunt încă în creştere. De pildă, un câine prea tânăr îşi poate răni spinarea în stâlpii printre care s-a strecurat Marlo.

Chloe încuviinţă din cap.

— Cred că o să-i placă foarte mult să facă un curs serios când va creşte.

— Exerciţiile de agilitate sunt excelente pentru collie, fiindcă sunt câini inteligenţi şi plini de vigoare, şi asta le consumă energia. Altfel pot fi greu de stăpânit dacă se plictisesc.

Fetiţa încuviinţă din cap.

— Jess era foarte nebunatică înainte s-o înscriem la dresaj, aprobă ea. A fost un coşmar.

— Clar ar trebui s-o aduceţi la şedinţele de agilitate. Ştiai că unii instructori de agilitate ţin şi cursuri OAC? o întrebă Mike, râzând cu gura până la urechi. „Orice Afară de Collie”. Pentru că sunt foarte buni şi nu mai lasă nicio şansă celorlalţi câini!

Când se întoarseră acasă, mama se grăbi să-i îmbrăţişeze şi să o anunţe fericită pe Chloe:

— Will vine acasă mâine! Of, în sfârşit!

Fetiţa o strânse şi ea în braţe. Îi fusese foarte dor de Will. Deşi se întristă puţin s-o vadă pe Jess sărind în sus de bucurie şi dând disperată nu doar din coadă, ci din tot şezutul, se simţea ea însăşi emoţionată.

— Ai să te bucuri mult să-l vezi, nu-i aşa? îi spuse căţeluşei, mângâind-o pe spate. Will abia dacă o să te recunoască, uite ce blană lungă ai!

După cină, Chloe se întinse pe jos în camera de zi şi lipi cu bandă adezivă între ele şase foi de desen.

— Aici erai! Ce faci? o întrebă tatăl, vârând capul pe uşă.

— Vreau să scriu o pancartă cu „Bun venit acasă!” pentru Will. Mă gândeam s-o pun pe hol. Pot s-o prind de balustrada scării?

— Sigur că poţi. E foarte frumos din partea ta, Chloe. Ai nevoie de ajutor?

Fetiţa clătină din cap.

— Numai când o s-o leg. Mulţumesc, tati.

Îi luă mult timp să facă pancarta: întâi desenă conturul literelor, apoi le coloră cu diferite culori. După ce termină de scris „Bun venit acasă!”, hotărî să ia o pauză şi să bea un suc până când se uscau foile.

Se întoarse cu paharul plin şi se opri în uşă să-şi admire opera... pe care o găsi decorată cu urme de paşi albastre şi roşii.

— Jess! strigă Chloe supărată. Ai umblat pe ea!

Căţeluşa o privi vinovată şi dădu spăşită din coadă. Fetiţa râse.

— De fapt, ştii ce? Cred că lui Will o să-i placă mai mult aşa, zâmbi ea ca pentru sine, închipuindu-şi cât de tare s-ar fi enervat cu câteva săptămâni în urmă dacă Jess ar fi făcut aşa ceva. Ai vrut să-i spui şi tu bun venit, nu? Hai mai bine să te spăl pe lăbuţe, altfel ai să laşi urme peste tot.

Jess şi Chloe stăteau amândouă pe pervaz, cu ochii la stradă, aşteptându-l pe Will. Căţeluşa sărea întruna jos şi alerga la uşa din faţă, apoi se repezea iar înapoi. Era atât de emoţionată, încât dădea fără oprire din coadă. Will! Chloe zicea că Will se întoarce acasă!

Stăpâna ei se uită atentă pe fereastră.

— Gata! Uite maşina, Jess! Au venit!

Căţeluşa ţâşni în vestibul, lătrând entuziasmată şi zgâriind uşa.

Fetiţa o deschise, şi amândouă stătură să se uite cum Will se chinuia să iasă din maşină sprijinindu-se în cârje.

Jess îi aruncă o privire nesigură lui Chloe când îl văzu pe Will venind şontâc către ele, dar fetiţa zâmbi şi o îndemnă să o ia înainte. Băiatul strălucea de bucurie şi o chema, aşa că Jess se duse să-l adulmece, apoi îi linse afectuoasă mâinile. Îşi dădea seama că nu e cazul să sară pe el.

— Bravo, Jess! spuse mama recunoscătoare. M-am temut că o să-l iei cam tare.

Will fu încântat de pancartă.

— Eşti o desenatoare foarte talentată, Jess! chicoti el, rezemându-se într-o singură cârjă ca să se poată apleca să-i ciufulească blăniţa. Apoi îşi ridică privirile spre Chloe. Mulţumesc că ai avut grijă de ea. Arată foarte bine.

Sora lui zâmbi cu mândrie, dar îl simţi că spune asta ca şi cum ea n-ar mai fi trebuit să aibă de acum nicio grijă. S-ar fi zis că Will şi-o lua pe Jess înapoi. Chloe rămase în urmă când cei doi intrară în casă. Avea impresia că trebuia să-i lase singuri o vreme, aşa că zăbovi în vestibul. Deja îi era dor de Jess!

Căţeluşa o luă înaintea lui Will până în camera de zi şi sări fără nazuri la el în braţe de îndată ce băiatul se aşeză pe canapea.

— Nu te mai lasă să pleci, spuse tatăl râzând.

Jess suspină fericită, dar apoi ridică puţin capul şi se uită în jur după Chloe. Ea unde era?

Se sculă în şezut şi-i linse mâna lui Will, apoi coborî din braţele băiatului şi ieşi în hol, unde fetiţa şedea tăcută pe scări. Căţeluşa se uită la ea şi scoase un mic scâncet de îngrijorare. De ce stătea singură? O apucă uşor de tivul rochiei şi o trase spre ea.

Chloe îi zâmbi, căscând ochii a mirare.

— Vrei să vin şi eu? şopti ea emoţionată, şi Jess dădu din coadă drept răspuns. Fetiţa se aplecă şi o sărută pe creştet. Acum eşti a amândurora, nu-i aşa? adăugă ea recunoscătoare.

Capitolul opt

— Jess! Jess!

Chloe coborî în fugă scara, cu o voce vag îngrijorată. N-o găsea pe Jess nicăieri şi nici pe Will. Dar avea sentimentul foarte neplăcut că ştie unde sunt.

În ultimele zile, fratele ei fusese sătul până peste cap să stea în casă. Aproape mai rău decât se săturase de spital. Nu putea să meargă cu bicicleta sau cu placa şi, chiar şi când voia să urce la etaj, trebuia să se lase ajutat de unul din părinţi. Dar cel mai rău era că nu putea ieşi cu Jess la plimbare – pentru că Will îşi dorea cu disperare s-o scoată în parc. Mama îi dusese cu maşina a doua zi după ce băiatul venise acasă, pentru ca el s-o poată vedea pe Jess alergând. Dar biata căţeluşă nu înţelesese şi se tot întorsese la el, privindu-l nerăbdătoare, aşteptându-l să fugă alături de ea.

De atunci, Will se dădea de ceasul morţii că nu poate s-o scoată singur la plimbare.

— Acum ştie să se poarte, mami, insistase el chiar şi în dimineaţa aceea, la micul dejun. Şi nu e departe. După cursul de dresaj, pot s-o duc şi eu, nu-i nicio problemă.

— Cum s-o duci tu? Mama părea îngrozită. Abia ai ieşit din spital! Nu vezi că mergi în cârje? Cum crezi că poţi în acelaşi timp să ai grijă şi de Jess?

Dar lui Chloe i se păruse că Will nu era deloc convins. Nu făcuse decât să se încrunte, să-şi plece privirea şi să mănânce mai departe tăcut din castronul cu cereale.

Acum se opri ca fulgerată la capătul scării, cu ochii mari de uimire. Cârjele fratelui ei erau rezemate de uşa de la intrare, iar lesa lui Jess lipsea din cârlig.

Ieşise cu ea, îşi dădu seama Chloe, rozându-şi nervoasă o unghie. Se enervase că toată lumea îl pisălogea şi hotărâse să le arate el de ce e în stare, aşa că o scosese pe Jess la plimbare de unul singur.

Fetiţa rămase cu ochii aţintiţi asupra uşii. Dacă se ducea şi-l spunea, mama n-ar fi reacţionat prea plăcut. Mai bine să se ducă ea să-i caute. Luă cheile casei, descuie şi ieşi neauzită.

Jess mergea ascultătoare, fără să tragă de lesă, exact aşa cum învăţase la orele de dresaj, dar Will îi ţinea lesa cam ciudat, i se păru ei şi se uită în sus la el. Şi şchiopăta. Părea că vrea să se întoarcă acasă dintr-o clipă într-alta, deşi abia erau la jumătatea drumului. Căţeluşa îl privi lung şi scheună. Ceva nu era în regulă.

Băiatul se aşeză brusc pe gardul scund de piatră al unei curţi, cu un icnet.

— Iartă-mă, Jess! murmură el. N-ar fi trebuit să te scot singur. A fost o idee proastă, şi acum nu pot să mai merg nicăieri.

Căţeluşa trase uşor de lesa din mâna lui Will, dar el o strânse în pumn.

— Nu, îmi pare rău, Jess, nu mai mergem în parc.

Căţeluşa scânci. Trebuia să-l facă să înţeleagă. Dacă dădea drumul lesei, ea putea să se ducă după ajutor! Luă lesa în dinţi şi de data asta trase mai tare. Apoi se dădu câţiva paşi înapoi în direcţia casei şi lătră încurajator.

— Nu, nu pot, încercă să-i explice Will. A! Tu vrei să te duci acasă? Ştii drumul? întrebă el cu glas îndoit.

Da, acasă! Jess se lăsă în şezut, dând din coadă. Trase din nou de lesă, şi de data aceasta băiatul îi dădu drumul.

— Du-te, Jess! Găseşte-o pe Chloe! zise el.

Căţeluşa îi linse mâna ca să-l liniştească, apoi o luă la fugă pe trotuar. Se simţea ciudat – nu-i plăcea să alerge târând lesa după ea. Dar trebuia să-l ajute pe Will.

Chloe se năpusti pe stradă, în direcţia parcului. Spera din tot sufletul că fratele ei nu păţise nimic la picior. Să nu cumva să fi căzut.

O zări deodată pe Jess alergând spre ea. Dar Will? Unde era?

Căţeluşa scoase un lătrat fericit. O găsise pe Chloe! Sări la ea, lătrând fără încetare, şi fetiţa o strânse aproape.

— Bravo, Jess! Şşşşt, nu mai face gălăgie! Unde-i Will? Poţi să mă duci la el? o întrebă ea, ţinând-o de lăbuţele din faţă.

Căţeluşa se lăsă numaidecât în jos şi se întoarse, aşteptând ca stăpâna să-i apuce lesa. Apoi o luară amândouă la fugă spre parc.

Will stătea încă pe zidul de piatră când Jess i-o aduse foarte mândră pe sora lui. Era galben ca lămâia, şi fetiţa se aşeză lângă el. Îi venea să-l strângă în braţe, dar se temea că fratele ei avea s-o repeadă. Făcu un compromis şi-i puse un braţ pe după umeri.

— Te rog nu-mi spune nimic! murmură el.

— Dar nici n-am spus!

Will îi zâmbi preţ de o clipă.

— Iartă-mă! Ar fi trebuit s-o ascult pe mama. Noroc că Jess a fost aici. A ştiut ce avea de făcut – m-a pus să-i dau drumul la lesă ca să vină să te aducă.

— E fată deşteaptă, spuse Chloe, uitându-se la căţeluşă, care gâfâia mulţumită. Ar trebui să vii şi tu la lecţiile de dresaj. Avem ultima şedinţă joi, şi o să se ţină un concurs. Cred că ai să fii foarte mândru de ea.

Se ridică şi-şi ajută fratele să se scoale în picioare, apoi o porniră amândoi încet pe drumul spre casă.

— Hm, poate, zise Will cu voce abia auzită. Scuză-mă că am fost atât de gelos până acum. Doar că îmi doream foarte mult să ies cu ea.

— Ai putea să mă ajuţi s-o antrenez, îi propuse Chloe. Dacă ţi-e greu să mergi, poţi pur şi simplu să stai jos sau în picioare. Şi, oricum, şi ea trebuie să înveţe cum să se poarte cu tine, aşa cum eşti acum.

— Da, probabil. Will părea să se fi înveselit puţin. Bunicul mi-a povestit cum a furat fursecurile. Ar trebui să pună şi o probă de furat fursecuri la concursul ăsta. Sigur Jess ar câştiga-o, nu-i aşa, isteaţo?

Jess lătră cu urechile ciulite, şi băiatul izbucni în râs.

— N-o mai duc niciodată pe lângă magazine, se scutură Chloe. Haide! Dacă ne grăbim, poate mama nu-şi dă seama c-am lipsit.

Merseră şontâc-şontâc până acasă, în timp ce Jess venea cu pas de melc în urma lor, privindu-i pe amândoi cu afecţiune.

— Nu-mi vine să cred cât de bine se descurcă! îi spuse Will lui Chloe în timp ce se uita la Jess care, singură, stătea în şezut în mijlocul sălii, cu un fursec între labele din faţă. Nici măcar nu se uită la el!

— Ştie că o să-l primească imediat, spuse Chloe, dar nu se putu abţine să zâmbească, mândră de căţeluşa lor. Vezi că toate exerciţiile pe care le-am făcut au ajutat-o?

Mike îi făcu semn din cap, şi fetiţa se îndreptă spre Jess.

— Bravo, scumpa mea! îi zise. Acum poţi să-l mănânci.

Jess nu aşteptă să i se spună a doua oară. Îl vedea şi pe Will deoparte, zâmbindu-i cu gura până la urechi.

Mike scrise ceva pe foaia de hârtie pe care o ţinea în mână şi privi în jur.

— Bravo tuturor! Am ajuns la sfârşitul concursului nostru, aşa că vă rog pe toţi să vă aliniaţi aici împreună cu câinii, iar eu am să anunţ câştigătorii.

Chloe îşi luă fratele de braţ şi îl ajută să meargă până în mijlocul sălii, ca să poată şi el să stea lângă Jess.

— E şi câinele tău, şopti ea, căci el o privise de parcă spunea: „N-ar trebui să fac asta!” Săptămâna viitoare începe cursul de dresaj de nivel intermediar. Şi i-am spus lui Mike că venim amândoi – putem s-o aducem pe rând. Cred că până atunci o să poţi să reziști o oră fără cârje, nu?

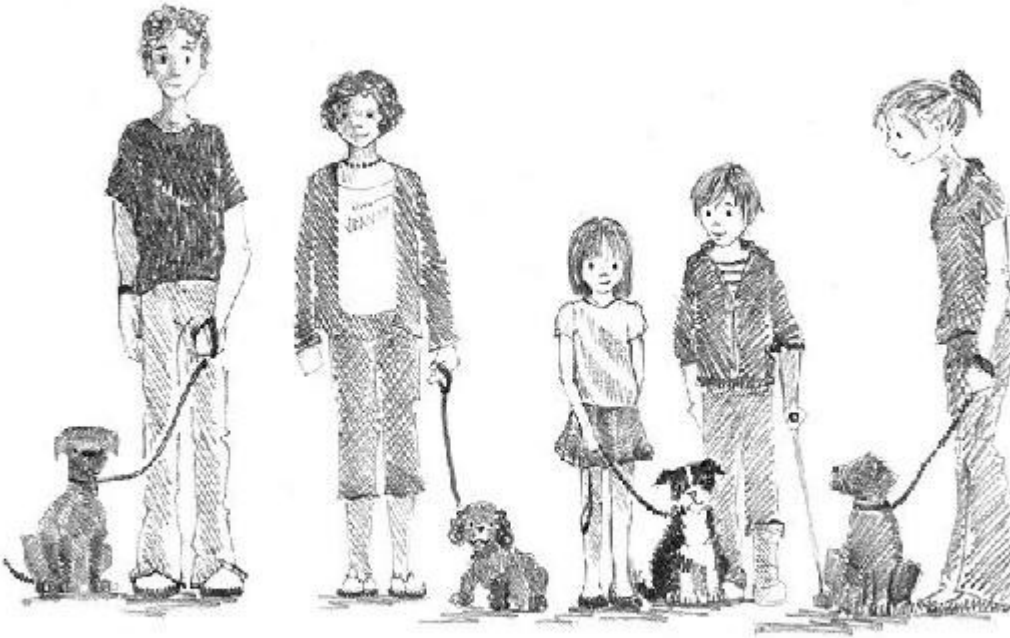

Băiatul dădu din cap, şi un zâmbet i se întinse pe toată faţa.

— Mă descurc, nicio grijă.

Mike trecu pe lângă şirul de câini cu câteva insigne lucioase în mână.

— A fost o competiţie foarte strânsă, dar avem un câştigător. Chloe şi Will, vă rog s-o aduceţi pe Jess! Ea ocupă locul întâi.

— Jess, ai câştigat! Fetiţa o luă în braţe, frecându-şi obrazul de blana moale şi zbârlită a căţeluşei. Hai, Will!

În timp ce păşeau în faţă, se uită în jur, fericită, după părinţii ei şi după bunicul, care îi aplaudau de zor. Bunicul avea aparatul foto pregătit.

Mike îi dădu fetiţei insigna, şi aceasta se aplecă s-o prindă de zgarda lui Jess. Căţeluşa ridică privirile spre Will, care-i stătea alături, într-o parte, şi apoi spre Chloe, în partea cealaltă, amândoi surâzând cu mândrie. Şi bătu fericită cu coada în podea.

Holly Webb trăiește în Berkshire, împreună cu soțul și cu cei trei copii. Pisicile ei fac mereu gălăgie în jur când scriitoarea stă și scrie la computer.

CUPRINS

Capitolul unu

Capitolul doi

Capitolul trei

Capitolul patru

Capitolul cinci

Capitolul şase

Capitolul şapte

Capitolul opt